

Christus leeft in mij

In Galaten 2:20 staat één van de meest heerlijke en meest opmerkelijke woorden van Paulus in de bijbel. Daar staat het volgende:

Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.

Het staat in de voltooid tegenwoordige tijd. Er staat niet: met Christus word ik gekruisigd maar: met Christus ben ik gekruisigd.

Het werk is volbracht en het geldt ook voor nu.

Als we denken aan de kruisiging op Golgotha dan weten we dat er toch maar één Persoon aan dat kruis hing. Hoe konden wij toen met Christus gekruisigd worden?

Toen Jezus geboren werd, kwam Hij in een lichaam zoals wij dat hebben. Hij kwam in een vlees – zoals Romeinen 8:3 zegt – aan dat der zonde gelijk, dat wil zeggen in het lichaam van de gevallen Adam.

Hij kreeg op gelijke wijze als wij deel aan vlees en bloed:

Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen. (Hebr. 2:14a)

En Hij bracht de gevallen Adam – de oude verdorven mens, de oude mens - in de dood.

Dit is een groot geheimenis. Wij zijn namelijk van nature niet in staat om Gods

wil te doen. Wij zijn van nature onmogelijk en onverbeterlijk.

Als er gesproken wordt over de navolging van Jezus, hoor je christenen wel eens zeggen, dat dit zo moeilijk is. Het is zo moeilijk, zegt men dan. We kunnen het echter nog sterker uitdrukken: Het is – naar de mens gesproken - onmogelijk.

Dat onze geestelijke ogen open mogen gaan voor het heerlijke heilsfeit, dat onze oude mens – heel ons wezen als mens naar het vlees – met Christus gekruisigd werd.

Toch leef ik, zegt Paulus. Maar niet ik, maar Christus leeft in mij. Alleen dan is het mogelijk om Hem na te volgen. Alleen dan zal het lukken. Dan verwacht men alles van Hem en niets van de mens.

We gaan naar Romeinen 6 waar staat:

6 Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn.

Kennen wij dit heerlijke heilsfeit? Weten we het, zoals het hier staat? En wat is dan dat heerlijke voldongen heilsfeit?

Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is.

Wat is onze oude mens? Dat is heel ons wezen als mens naar het vlees. Die is met en in Christus in de dood gebracht. Hij is (ook hier in de verleden tijd) – hij is mede gekruisigd.

En wat zal dan het gevolg mogen zijn van dit heerlijke heilsfeit? *Opdat aan het*

lichaam der zonde zijn kracht ontnomen zou worden.

Ondanks het feit dat onze oude mens medegekruisigd is, hebben wij nog wel een - wat de bijbel noemt - lichaam der zonde.

Een lichaam waar geen goed in woont. Wel in het hart, want daar woont Christus, maar Paulus maakt scheiding tussen het hart en zijn vlees.

Ik weet, schrijft zelfs Paulus in Romeinen 7:18 *Ik weet dat in mij, dan wil zeggen, in mijn vlees, geen goed woont.*

Ook na wedergeboorte hebben wij nog een vlees waar geen goed in woont. Maar de kracht is aan dat lichaam der zonde ontnomen. Die kracht is namelijk de mens die in het lichaam der zonde leeft.

Sterft die mens, dan is aan dat lichaam der zonde zijn kracht ontnomen. Iemand die op zijn sterfbed ligt, kan - zolang hij nog leeft - misschien nog wel zonde doen, maar als hij gestorven is, kan dan niet meer.

En het tweede gevolg van Romeinen 6:6 is, dat wij niet langer slaven der zonde hoeven te zijn.

Wie gestorven is, is niet langer een slaaf van de zonde. En dat zegt ook vers 7:

7 Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Wij zijn nu rechtens vrij van de zonde. Ere zij God. Jezus heeft door Zijn verlossingswerk dit recht voor ons verworven.

Nu gaan we naar een andere schriftplaats waar ook staat, dat wij – wat onze oude mens betreft - gestorven zijn.

Col. 3:3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is verborgen met Christus in God.

Ook hier weer in de verleden tijd: gij zijt gestorven.

Maar dat niet alleen; Paulus juicht immers: ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij. En dat staat ook in vers 4, dat Hij ons leven is:

Col. 3:4 Wanneer Christus verschijnt, die uw leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.

Dus nu zijn wij volkomen toegerust en krachtig om dat te doen wat in het vervolg staat:

Doden en weg doen wat het oude betreft en aandoen wat het nieuwe betreft. Wij herhalen: doden en weg doen, wat het oude betreft, en aandoen wat het nieuwe betreft.

5 Doodt dan de leden, die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die niet anders is dan afgoderij, om welke dingen de toorn Gods komt.

7 Daarin hebt ook gij eertijds gewandeld, toen gij erin leefdet.

Toen "gij" er in leefdet. Toen wij nog leefden, hebben wij daarin gewandeld maar nu zijn wij immers gestorven. Dus kunnen wij de hier genoemde dingen door het zwaard des Geestes en door Christus in ons doden. Maar niet alleen die grove dingen, ook het volgende:

8 Maar thans moet ook gij dit alles wegdoen: toorn, heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal uit uw mond.

Wat wordt hier genoemd? Wat zullen wij nu weg doen? Weg is weg, wegdoen betekent dat dit dient te verdwijnen uit ons leven. Het moet, zegt de Geest door Paulus tot ons.

De eerste drie dingen, die genoemd worden, horen bij elkaar: (1) toorn (2) heftigheid (3) kwaadaardigheid

Het eerste – toorn – is in bijna alle vertalingen hetzelfde. Het tweede – heftigheid – wordt in andere vertalingen ook gramschap (een oud Nederlands woord) of drift genoemd.

En het laatste "kwaadaardigheid" wordt in andere vertalingen gewoon "kwaadheid" genoemd.

Kortom: toorn, heftigheid en kwaadheid past niet in het nieuwe leven. Weg ermee! Laten we dit gewoon – zoals het er staat – weg doen.

En dan worden nog genoemd: laster en vuile taal uit uw mond. Laster en oneerbare taal: Ook daarvoor geldt: Weg ermee!

Het is allemaal maar ook alleen mogelijk omdat Christus ons leven is en wij niet meer zelf leven.

9 Liegt niet meer tegen elkander, daar gij de oude mens met zijn praktijken afgelegd,

10 En de nieuwe aangedaan hebt, die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper,

Hoe mooi staat het volbrachte werk van Christus hier beschreven. Als men van een boom, waar giftige appels aan groeien, alleen af en toe wat van die appels weg haalt, blijft die boom toch groeien.

Maar hier wordt afgerekend met: De oude mens met zijn praktijken. Als de boom wordt omgehakt, groeien de giftige appels ook niet meer.

En, zegt vers 10: Wij hebben (verleden tijd) de nieuwe mens aangedaan. Er wordt gesproken over nieuw en vernieuwd. Het is een begin en het is een proces.

Wij hebben de nieuwe mens aangedaan en (dat is een proces) die wordt vernieuwd tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper.

11 Waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus.

Er is (1) geen nationaal verschil: Griek of Jood, Belg of Nederlander.

Er is ook (2) geen uitwendig verschil (besneden of onbesneden).

Er is ook geen cultureel verschil (Barbaar of Skyth). Een barbaar was iemand die buiten de Griekse cultuur stond en een Skyth was een ruw en enigszins onbeschaafd iemand. Zij woonden destijds in Zuid-Rusland.

Er is ook geen sociaal verschil (slaaf en vrije).

Alles is Christus en in allen is Christus. Prijst God en Zijn werk.

En dat het mooie slot in vers 12:

12 Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.

Doet dan aan: als een warme beschuttende mantel die men om zich heen aan doet. En als: *Door God uitverkoren heiligen en geliefden.*

Hier staat het zwart op wit. Mocht u er over twifelen of u er wel of niet bij hoort, hier staat het zwart op wit: U bent uitverkoren en u bent door Hem geliefd.

En wat gaan we nu aan doen in de praktijk van alle dag. Er staat in Romeinen 13:14 *Doet de Here Jezus Christus aan.*

Zijn innerlijke ontferming, Zijn goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.

Dat zijn stuk voor stuk gouden karaktertrekken van onze Heere Jezus. Men kan geduld aan doen, wanneer het tegendeel van een situatie zich voor doet. Dan hebben wij gouden gelegenheden.

Het eerste wat hier genoemd wordt is: innerlijke ontferming. Dit is een deugd die van boven komt, wanneer de gelegenheid zich voor doet. In Lucas 7:12/13 staat b.v.

Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was; en veel volk uit de stad was bij haar.

En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zei tot haar: Ween niet.

Er is zoiets als medelijden, vanuit de menselijke ziel, maar er is ook innerlijke ontferming die van boven komt. Dat was hier het geval.

Doet dan aan: goedheid. Het gaat om de goede schat in ons hart. In Math. 12:35 staat:

Een goed mens brengt uit zijn goede schat goede dingen voort, en een slecht mens uit zijn boze schat boze dingen.

Het is de schat in ons hart, die bepaalt of een mens goed of slecht is. Laten we daarom vervuld zijn met Gods woord en de Heilige Geest, en laten we goed denken over de ander – geen kwaadsprekerij – dan komt er ook niet iets slechts uit onze mond.

Doet dan aan: nederigheid. Wat is nederigheid? Kort gezegd: Kleine gedachten over onszelf en grote gedachten over God.

Zachtmoedigheid. Leer van Mij, zei Jezus, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.

Er is een gezegde dat luidt: De brutalen hebben de halve wereld. Ja, maar daar kunnen wij als christenen aan toevoegen: Maar de zachtmoedigen zullen de aarde beërven. Die beërven de hele wereld!

Geduld: Het zit niet in ons vlees. Deze deugd mogen wij aan doen. Het past bij ons als wedergeboren christenen. We mogen het alles van Hem verwachten en niets van onszelf. Ere zij God.